

Arrest

nr. 306 804 van 17 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 11 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat L. ZWART.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 23 februari 2021 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 24 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Roemenië op 15 oktober 2020, in Polen op 1 december 2020 en in Duitsland op 10 februari 2021 (Eurodac).

1.2. Op 26 april 2021 stelde de Dienst Voogdij van de FOD Justitie een voogd aan gedurende verzoekers minderjarigheid. De voogdij werd van rechtswege beëindigd begin september 2021.

1.3. Op 11 juli 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 11 juli 2022 verzoeker ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 24/02/2021
Overdracht CGVS: 14/06/2021

U werd op 3 mei 2022 van 14:10 tot 18:18 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat, meester Ndikumasabo, loco meester Zwart, was aanwezig gedurende het volledige onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een Pashtoen te zijn van etnische afkomst en een soennitisch moslim te zijn. U bent ongeveer 19 jaar geleden geboren in Zakhel Qadima, 3e district van de stad Kunduz, in het Kunduz district in de provincie Kunduz. U heeft daar uw hele leven gewoond met uw ouders, uw twee broers en uw twee zussen. U ging naar school tot de 8e graad en ging naar de madrassa tot aan uw vertrek. U heeft niet gewerkt.

Een maand voor uw vertrek begon uw qari in de madrassa te praten over de taliban en de jihad. Hij wou u en uw studiegenoten aanmoedigen om zich aan te sluiten bij de taliban. Vooral vanaf het moment dat u afgestudeerd was begon hij sterk aan te dringen en vertelde hij dat de jihad verplicht was voor jullie. U bracht uw vader hiervan op de hoogte. Uw vader informeerde de ouderen van uw regio en zei hen dat de qari zijn leerlingen les gaf over de taliban. De dorpsouderen gingen na anderhalve week naar de madrassa en verplichtten de qari en moellah om de wijk te verlaten en de madrassa werd gesloten. De qari ging naar de taliban en informeerde hen over deze gebeurtenissen. Twee à drie dagen na de sluiting van de madrassa kreeg uw vader telefoon van de taliban en zij wouden dat u en uw vader zichzelf aanboden bij de taliban. Kort daarna kreeg uw vader nog een tweede telefoon en kwamen de taliban tijdens een nacht naar uw huis om u te zoeken, maar ze konden u niet pakken omdat u zich verstopt had. Twee of drie dagen na dit bezoek kwamen de taliban nog een tweede keer naar uw huis. Uw vader regelde daarna uw reis en u verliet Afghanistan in juli 2020, ongeveer twee weken na de eerste telefoon van de taliban.

U reisde via Kabul naar Pakistan. Vervolgens reisde u via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië, Polen en Duitsland naar België, waar u ongeveer 7 maanden na uw vertrek aankwam. U diende op 24/02/2021 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Na uw vertrek kwamen de taliban en de qari 2 à 3 keer naar het huis van uw vader om u te zoeken. Ze vielen uw vader verschillende keren lastig. Daarnaast is uw oudste broer inmiddels verdwenen.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader, een kopie van uw diploma van de madrassa, een kopie van uw puntenlijst van school en enkele kopieën van foto's van uw tulbandceremonie op de madrassa.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Er dient opgemerkt te worden dat u op het moment van uw verzoek tot internationale bescherming beweerde minderjarig te zijn. Uit een onderzoek dat de Dienst Voogdij liet uitvoeren op 5 maart 2021 door het Universiteit Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), luidde de conclusie van het medisch onderzoek als volgt: "Analyse van deze gegevens geeft mij inziens aan dat K.(...) O.(...) op datum van 05-03-2021 een leeftijd heeft van 18 jaar met standaarddeviatie van 6 maanden, dat wil zeggen dat het onmogelijk is exact te bepalen of hij ouder dan wel jonger is dan 18 jaar." Er werd geconcludeerd dat u jonger dan 18 jaar kon zijn op dat moment. U kreeg een voogd tot [...] september 2018, het moment vanaf wanneer u als meerderjarige werd beschouwd (zie leeftijdsbepaling Dienst Voogdij in uw administratief dossier). Bijgevolg was u op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS reeds meerderjarig, ondanks uw verklaring dat u nog steeds 17 jaar was (CGVS, p. 4). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst, Afghanistan, omwille van uw vrees voor vervolging door de taliban die u probeerden te rekruteren via de qari van uw madrassa en de problemen omwille van het feit dat uw vader dit heeft aangeklaagd bij de dorpsoudsten. Er wordt door het CGVS echter vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals vastgesteld in de Vluchtelingenconventie, noch dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten eerste dient gesteld te worden dat u er niet in slaagt om de gedwongen rekrutering door de taliban aannemelijk te maken.

Om te beginnen kan als gevolg van een aantal tegenstrijdigheden in twijfel getrokken worden dat u wel degelijk enkele maanden voor uw vertrek naar de madrassa ging. Vooreerst legde u tegenstrijdige verklaringen af bij het CGVS en de DVZ over de periode waarin u naar de madrassa ging. Bij de DVZ verklaarde u dat u ongeveer 3 jaar naar de madrassa ging en dat uw leerkracht vaak uitleg gaf over de jihad (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat u 3 jaar naar de madrassa ging toen u ongeveer 5-6 jaar oud was, dat de madrassa gesloten werd na die drie jaren en dat u dan voor uw vertrek terug naar de madrassa ging gedurende 2-3 maanden (CGVS, p. 11-12). Daarnaast legde u tijdens het persoonlijk onderhoud inconsistente verklaringen af over de heropening van de madrassa. Enerzijds verklaarde u dat de madrassa heropend werd 3 à 4 jaren na sluiting (CGVS, p. 17). Als u begonnen was aan de madrassa rond uw 6 jaar, dan werd deze gesloten als u 9 jaar was. Volgens deze verklaring heropende de madrassa toen u ongeveer 13 jaar was. Anderzijds verklaarde u dat de madrassa pas een jaar voor uw terugkeer heropende (CGVS, p. 20). Aangezien u volgens uw verklaringen vertrokken bent in juli 2020 (CGVS, p. 7 & Vragenlijst DVZ, punt 33), wil dit zeggen dat de madrassa heropende in de zomer van 2019. Op het moment van het gehoor was u ongeveer 18-19 jaar oud. Dit in rekening nemende was u op het moment van de heropening 15 à 16 jaar oud, en dus geen 13 jaar. Vervolgens legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop uw qari, A.(...), begon les te geven aan de madrassa. Eerst verklaarde u dat uw qari daar al een jaar werkte voor uw terugkeer naar de madrassa (CGVS, p. 15), terwijl u later verklaarde dat hij daar nog maar 3 maanden aan de slag was voor u terugkeerde (CGVS, p. 19). U werd gewezen op deze tegenstrijdigheid, waarop u verklaarde dat er voor qari A.(...) een andere qari was en dat toen u voor de tweede keer naar de madrassa ging, A.(...) daar was. U kreeg opnieuw de vraag hoelang hij daar al werkte, waarop u verklaarde dat u het niet wist (CGVS, p. 19-20). Dit is echter geen afdoende verklaring voor uw tegenstrijdige verklaringen, aangezien u eerder wel een antwoord kon geven op deze vraag, zij het geen eenduidig antwoord. Bovenstaande vaststellingen doen reeds twijfels rijzen over uw verklaringen dat u net voor uw vertrek nog een twee- à drietal maanden naar de madrassa ging.

Vervolgens konden uw verklaringen over de oproep tot het voeren van jihad door uw qari in de madrassa niet overtuigen. U legde namelijk tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop de qari begon te spreken over de jihad. Aanvankelijk verklaarde u dat hij daar pas in de maand voor uw vertrek mee begon (CGVS, p. 19). Als u gevraagd werd waarom hij daar niet vroeger mee begon, verklaarde u enerzijds dat hij 2 of 3 maanden eerder ook al over deze dingen praatte – hetgeen alvast indruist tegen uw eerdere verklaring dat hij er pas een maand voor vertrek mee startte – en anderzijds dat de qari er niet over sprak, omdat hij de studenten op dat moment niet kende – hetgeen weinig coherent is met uw verklaring dat hij er toch al enkele maanden over sprak (CGVS, p. 19). Deze tegenstrijdigheden zijn een eerste reden voor het in twijfel trekken van de gedwongen rekrutering.

Daarnaast dient ook gewezen te worden op een gebrek aan logica in uw verklaringen hieromtrent. Om te beginnen is het weinig logisch dat u daar niet over zou gesproken hebben met uw vrienden of andere studenten en dat u dit pas aan uw vader vertelde na de tulbandceremonie (CGVS, p. 22). Op het moment dat u dit aan uw vader vertelde, had uw qari daar al een aantal weken over gesproken. Er kan verwacht worden dat u – hoewel u het aanvankelijk niet zo ernstig nam – zou spreken over het feit dat de qari vertelde over de jihad en jullie vroeg om daar aan deel te nemen. Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat dit op regelmatige basis gebeurde en bijgevolg een belangrijk onderdeel was van wat er in de madrassa gezegd werd. Zo verklaarde u dat uw qari daar soms een volledige week over sprak en soms maar een dag per week niet (CGVS, p. 20). Ook de vaststelling dat u met uw klasgenoten uit de madrassa geen woord wisselde over wat daar gezegd werd, doet de wenkbrauwen fronsen, aangezien u aangaf met hen ook buiten de madrassa contact te hebben en te spreken en zij inwoners uit uw buurt, sommigen zelfs vrienden van u waren (CGVS, p. 14).

Uw verklaring hiervoor – namelijk dat u niet wist dat u deze zaak zou hebben, waarmee u verwees naar uw uiteindelijke probleem, kan hier niet als verklaring gelden aangezien het toch wel als iets opmerkelijks beschouwd kan worden dat uw qari plots over de jihad en de taliban begint te preken, ongeacht of u daardoor in de toekomst problemen zou dienen te verwachten of niet.

In lijn met de voorgaande vaststelling dat het bevreemdend overkomt dat u met niemand sprak over de preken in de madrassa, dient ook gewezen te worden op het feit dat het niet logisch is dat het in de directe regio niet bekend was dat er een talibangezinde qari in de madrassa preekte (CGVS, p. 21). Qari A.(...) was immers volgens uw verklaringen een inwoner van de wijk, aldus kan verondersteld worden dat die persoon in uw directe omgeving wel gekend was (CGVS, p. 15). Uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt namelijk dat rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke

vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Hoewel het in uw geval zou gaan om rekrutering via de madrassa, blijkt uit uw verklaringen dat de qari alleen handelde, zonder medeweten en steun van de lokale vertegenwoordigers. Dit blijkt onder meer uit het feit dat de ouderen van uw regio de madrassa hebben gesloten en de qari hebben weggestuurd omwille van deze pogingen tot rekrutering (CGVS, p. 25). Dit druist bijgevolg duidelijk in tegen de gebruikelijke gang van zaken waarbij dergelijke rekrutering plaatsvindt met akkoord van de stamouderen en de lokale vertegenwoordigers. De vaststelling dat de door u geschetste gang van zaken niet overeenstemt met de gebruikelijke rekruteringstechnieken van de taliban bevestigt verder de ongeloofwaardigheid van dit aspect van uw vluchtmotief.

Tot slot blijkt uit uw verklaringen verder ook niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Daarnaast beschikten de taliban – zoals hierboven beschreven – over ruim voldoende vrijwilliger en gingen zij – behoudens zeer uitzonderlijke omstandigheden – niet over tot gedwongen individuele rekrutering. Bovendien dient ook gewezen te worden op het feit dat u aangaf nooit contact gehad te hebben met de taliban (CGVS, p. 7). Aangezien u, buiten het feit dat uw qari in de madrassa zou gesproken hebben over de taliban en de jihad, nooit contact heeft gehad met de taliban, blijkt uit niets dat u het risico zou lopen om individueel en gedwongen gerekruteerd te worden.

Op basis van de bovenstaande vaststellingen maakte u niet aannemelijk dat u gedwongen rekrutering door de taliban dient te vrezen.

Vervolgens slaagt u er niet in om de problemen als gevolg van het verraad van uw vader tegenover de qari geloofwaardig te maken. Om te beginnen legde u een aantal tegenstrijdige en onlogische verklaringen af betreffende het verraad en de gevolgen. Ten eerste was u tegenstrijdig over de woonplaats van de qari ten op zichte van de madrassa. Aanvankelijk verklaarde u dat u buiten de madrassa niet werd aangesproken over de jihad, omdat de qari er ver van woonde (CGVS, p. 22). Maar wanneer er werd ingegaan op het gesprek tussen uw vader en de ouderen van uw regio waarbij uw vader hen inlichtte over de preken van de qari, verklaarde u dat de neef van de qari daar ook aanwezig was, omdat de qari een dorpsgenoot is en dichtbij de madrassa woonde, hetgeen volkomen inconsistent is met uw eerdere verklaring over de woonplaats van uw qari (CGVS, p. 26). Daarnaast is het niet logisch dat – indien de neef van de qari effectief aanwezig was zoals u verklaarde – er gedurende de 1,5 week nadat uw vader de dorpsouderen inlichtte over hetgeen in uw madrassa gebeurde, niets zou gebeuren. U gaat er namelijk van uit dat het die aanwezige neef was die de qari had ingelicht over het verraad van uw vader (CGVS, p. 26). Waarom de qari en bij voorbereiding de taliban meer dan een week zouden afwachten is niet duidelijk. U werd hiermee geconfronteerd, waarop u antwoordde dat de qari misschien niet durfde te reageren, omdat de dorpsouderen nog een onderzoek aan het doen waren (CGVS, p. 27). Dit is echter geen afdoende verklaring. Tijdens dat onderzoek was de qari nog aanwezig in uw buurt zelf, aangezien de madrassa pas na 1,5 week werd gesloten en de qari dan pas verbannen werd (CGVS, p. 25). Bijgevolg was het voor de qari eenvoudiger om tijdens die 1,5 week iets van actie te ondernemen tegen u en uw vader, of om bijvoorbeeld de dorpsouderen te overtuigen van zijn bedoelingen. Daarnaast verklaarde u ook dat de taliban 's avonds naar uw dorp kwam (CGVS, p. 6), dus het lijkt onwaarschijnlijk dat er dan tijdens die 1,5 week geen acties zouden ondernomen zijn door de taliban. Deze vaststellingen samengenomen doen reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent het verraad van uw vader bij de dorpsouderen.

Vervolgens legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over de telefoons van de taliban aan uw vader. Bij de DVZ verklaarde u namelijk dat de taliban naar uw vader belden en dat ze zeiden dat hij u naar hen moest sturen. Indien uw vader dat niet zou doen, dreigden ze er mee u te doden (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat ze zeiden dat zowel u als uw vader zich moesten melden bij de taliban, en dus niet enkel u (CGVS, p. 25-26). Van de doodsb bedreigingen bij de eerste telefoon was bovendien geen sprake meer. Bovendien is het niet aannemelijk dat de taliban aan de telefoon enerzijds zouden eisen dat uw vader zich ook zou aanmelden, maar dat ze bij de huiszoekingen anderzijds enkel naar u op zoek zouden gaan (CGVS, p. 27). Toen u hiermee geconfronteerd werd, verklaarde u dat uw vader geslagen en beledigd werd (CGVS, p. 28). Aangezien uw vader echter de verantwoordelijke was voor alles wat er gebeurd was, kan er verwacht worden dat er toch bepaalde hardere represailles genomen zouden worden te meer omdat de taliban volgens u ook eisten dat uw vader zich, naast uzelf, ging aanmelden. Meer

nog, bij het tweede bezoek gaven ze zelfs aan dat jullie beide wilden, vader en zoon, en dat ze bij een derde bezoek 'wisten wat te doen' waarmee u doelt op het slaan en ontvoeren van uw vader (CGVS, p. 28)

In dezelfde lijn is het bijgevolg evenmin aannemelijk dat de taliban ook tijdens de huisbezoeken na uw vertrek enkel naar u op zoek zouden gaan en uw vader min of meer met rust laten. Zeker gezien het feit dat de qari terug in het dorp zou zijn (CGVS, p. 29). U verklaarde dat u niet weet wat er met uw familie gebeurd is nadat u vertrokken was en dat uw vader zei dat er veel problemen zijn, maar dat er niets gebeurd is met hen (CGVS, p. 29). Later verklaarde u wel dat uw vader veel werd lastiggevallen, maar dat u niet weet wat er gebeurd is (CGVS, p. 31). Er kan echter verwacht worden dat uw vader, indien er daadwerkelijk nog iets gebeurde dat verband hield met de aangehaalde problemen, dit aan u zou zeggen. Er kan daarnaast nog gewezen worden op het feit dat u bij de DVZ het bezoek van de taliban niet vermeldde. U werd hiermee geconfronteerd, waarop u verklaarde dat u het niet weet en dat de tolk het mogelijks niet verstaan had (CGVS, p. 29). U werd er echter op gewezen dat u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud had verklaard dat uw verklaringen bij de DVZ correct waren. Daarop antwoordde u dat het lang geleden was en dat u niet goed oplette (CGVS, p. 29). Moest u het vermeld hebben op de DVZ, dan kan verwacht worden dat het in uw administratief dossier zo zou vermeld staan. Bovendien moet ook gewezen worden op het feit dat de bezoeken van de taliban een belangrijk aspect vormen van uw relaas. Ze hielden namelijk een rechtstreekse dreiging in en vormden zo de directe aanleiding voor uw vertrek, waardoor kan verwacht worden dat u dit zou vermelden. Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw problemen.

Bovenstaande elementen samengenomen maken dat het CGVS geen geloof kan hechten aan uw verklaringen over uw problemen als gevolg van het verraad van uw vader tegenover de qari en de taliban.

Uw documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. De kopieën van uw taskara en de taskara van uw vader bevestigen louter uw en uw vaders identiteit, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken. De kopie van uw diploma van de madrassa en de kopie van uw puntenlijst bevestigen louter uw studies, hetgeen eveneens niet in twijfel wordt getrokken. De foto's van uw tulbandceremonie bevestigen louter het plaatsvinden van de ceremonie.

Het CGVS besluit dan ook dat u niet aannemelijk maakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie loopt, noch dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden

hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd

geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen

behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

- *artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM);*
- *artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951;*
- *artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;*
- *art. 48/4 van de Wet van 15 december 1980;*
- *art. 48/6 van de Wet van 15 december 1980;*

- artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering);
- artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;
- het algemeen beginsel van voorzichtigheid;
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)".

Verzoeker stelt dat hij een lange periode in België heeft geleefd waardoor hij als ongelovige zal worden beschouwd door de taliban in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker wens te onderstrepen dat hij sinds februari 2021 in België is zodat hij de machtsovername van de taliban niet heeft meegemaakt. Hij werd op 3 mei 2022 gehoord.

Toch heeft de commissaris-generaal geen specifieke vragen gesteld over de gedragingen van de verzoeker, zijn conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de duur van het verblijf in een Westers land of de zichtbaarheid van verzoeker.

Verzoeker stelt dat hem het voordeel van de twijfel moet gegund worden aangezien hij duidelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Verzoeker verwijst naar de UNHCR "*Eligibility Guidelines*".

Verzoeker vraagt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus gezien de situatie in Afghanistan precair is. Hij wijst tevens op de veiligheids-, humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan.

Verzoeker verwijst hiervoor uitgebreid naar landeninformatie.

3.1.2. In een aanvullende nota van 18 maart 2024 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA-rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian Developments*" van 4 november 2022;
- de EUAA-rapport "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023;
- het EUAA-rapport "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022;
- het EASO-rapport "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- het EUAA-rapport "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023;
- het EUAA-rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- het EASO-rapport "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020;
- het EUAA-rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022;
- het UNAMA-rapport "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van juni 2023;
- de COI Focus "*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*" van Cedoca van 14 december 2023.

3.1.3. In een aanvullende nota van 21 maart 2024 brengt verzoeker de volgende stukken ter kennis:

- werkcontract (stuk 1);
- identiteitskaart leerkracht (stuk 2);
- getuigenis leerkracht Frans (stuk 3);
- getuigenis werkgever (stuk 4);
- getuigenis van de directrice (stuk 5);
- bewijs opleiding CEFA (stuk 6);
- schoolrapport (stuk 7);
- getuigenis leerkracht (stuk 8);
- rapport 2023 (stuk 9);
- loonfiche (stuk 10).

3.1.4. In een aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting van 22 maart 2024 brengt verzoeker een vernietigingsarrest van de Raad ter kennis (RvV 14 november 2023, nr. 297 075) (stuk 1), waarbij hij stelt dat dezelfde redenering *in casu* moet worden toegepast. Hij wijst verder op de dramatische socio-economische situatie en haalt aan dat er zich tevens een probleem van verwestering stelt.

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader

van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar een arrest van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.3. De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoeker de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt. Bij gebrek aan een verweer tegen de volgende correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing, worden deze door de Raad overgenomen:

“Er dient opgemerkt te worden dat u op het moment van uw verzoek tot internationale bescherming beweerde minderjarig te zijn. Uit een onderzoek dat de Dienst Voogdij liet uitvoeren op 5 maart 2021 door het Universiteit Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), luidde de conclusie van het medisch onderzoek als volgt: “Analyse van deze gegevens geeft mij inziens aan dat K.(...) O.(...) op datum van 05-03-2021 een leeftijd heeft van 18 jaar met standaarddeviatie van 6 maanden, dat wil zeggen dat het onmogelijk is exact te bepalen of hij ouder dan wel jonger is dan 18 jaar.” Er werd geconcludeerd dat u jonger dan 18 jaar kon zijn op dat moment. U kreeg een voogd tot [...] september 2018, het moment vanaf wanneer u als meerderjarige werd beschouwd (zie leeftijdsbepaling Dienst Voogdij in uw administratief dossier). Bijgevolg was u op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS reeds meerderjarig, ondanks uw verklaring dat u nog steeds 17 jaar was (CGVS, p. 4). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst, Afghanistan, omwille van uw vrees voor vervolging door de taliban die u probeerden te rekruteren via de qari van uw madrassa en de problemen omwille van het feit dat uw vader dit heeft aangeklaagd bij de dorpsoudsten. Er wordt door het CGVS echter vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals vastgesteld in de Vluchtelingenconventie, noch dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten eerste dient gesteld te worden dat u er niet in slaagt om de gedwongen rekrutering door de taliban aannemelijk te maken.

Om te beginnen kan als gevolg van een aantal tegenstrijdigheden in twijfel getrokken worden dat u wel degelijk enkele maanden voor uw vertrek naar de madrassa ging. Vooreerst legde u tegenstrijdige verklaringen af bij het CGVS en de DVZ over de periode waarin u naar de madrassa ging. Bij de DVZ verklaarde u dat u ongeveer 3 jaar naar de madrassa ging en dat uw leerkracht vaak uitleg gaf over de jihad (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat u 3 jaar naar de madrassa ging toen u ongeveer 5-6 jaar oud was, dat de madrassa gesloten werd na die drie jaren en dat u dan voor uw vertrek terug naar de madrassa ging gedurende 2-3 maanden (CGVS, p. 11-12). Daarnaast legde u tijdens het persoonlijk onderhoud inconsistente verklaringen af over de heropening van de madrassa. Enerzijds verklaarde u dat de madrassa heropend werd 3 à 4 jaren na sluiting (CGVS, p. 17). Als u begonnen was aan de madrassa rond uw 6 jaar, dan werd deze gesloten als u 9 jaar was. Volgens deze verklaring heropende de madrassa toen u ongeveer 13 jaar was. Anderzijds verklaarde u dat de madrassa pas een jaar voor uw terugkeer heropende (CGVS, p. 20). Aangezien u volgens uw verklaringen vertrokken bent in juli 2020 (CGVS, p. 7 & Vragenlijst DVZ, punt 33), wil dit zeggen dat de madrassa heropende in de zomer van 2019. Op het moment van het gehoor was u ongeveer 18-19 jaar oud. Dit in rekening nemende was u op het moment van de heropening 15 à 16 jaar oud, en dus geen 13 jaar. Vervolgens legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop uw qari, A.(...), begon les te geven aan de madrassa. Eerst verklaarde u dat uw qari daar al een jaar werkte voor uw terugkeer naar de madrassa (CGVS, p. 15), terwijl u later verklaarde dat hij daar nog maar 3 maanden aan de slag was voor u terugkeerde (CGVS, p. 19). U werd gewezen op deze tegenstrijdigheid, waarop u verklaarde dat er voor qari A.(...) een andere qari was en dat toen u voor de tweede keer naar de madrassa ging, A.(...) daar was. U kreeg opnieuw de vraag hoelang hij daar al werkte, waarop u verklaarde dat u het niet wist (CGVS, p. 19-20). Dit is echter geen afdoende verklaring voor uw tegenstrijdige verklaringen, aangezien u eerder wel een antwoord kon geven op deze vraag, zij het geen eenduidig antwoord. Bovenstaande vaststellingen doen reeds twijfels rijzen over uw verklaringen dat u net voor uw vertrek nog een twee- à drietal maanden naar de madrassa ging.

Vervolgens konden uw verklaringen over de oproep tot het voeren van jihad door uw qari in de madrassa niet overtuigen. U legde namelijk tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop de qari begon te spreken over de jihad. Aanvankelijk verklaarde u dat hij daar pas in de maand voor uw vertrek mee begon (CGVS, p. 19). Als u gevraagd werd waarom hij daar niet vroeger mee begon, verklaarde u enerzijds dat hij 2 of 3 maanden eerder ook al over deze dingen praatte – hetgeen alvast indruist tegen uw eerdere verklaring dat hij er pas een maand voor vertrek mee startte – en anderzijds dat de qari er niet over sprak, omdat hij de studenten op dat moment niet kende – hetgeen weinig coherent is met uw verklaring dat hij er toch al enkele maanden over sprak (CGVS, p. 19). Deze tegenstrijdigheden zijn een eerste reden voor het in twijfel trekken van de gedwongen rekrutering.

Daarnaast dient ook gewezen te worden op een gebrek aan logica in uw verklaringen hieromtrent. Om te beginnen is het weinig logisch dat u daar niet over zou gesproken hebben met uw vrienden of andere studenten en dat u dit pas aan uw vader vertelde na de tulbandceremonie (CGVS, p. 22). Op het moment dat u dit aan uw vader vertelde, had uw qari daar al een aantal weken over gesproken. Er kan verwacht worden dat u – hoewel u het aanvankelijk niet zo ernstig nam – zou spreken over het feit dat de qari vertelde over de jihad en jullie vroeg om daar aan deel te nemen. Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat dit op regelmatige basis gebeurde en bijgevolg een belangrijk onderdeel was van wat er in de madrassa gezegd werd. Zo verklaarde u dat uw qari daar soms een volledige week over sprak en soms maar een dag per week niet (CGVS, p. 20). Ook de vaststelling dat u met uw klasgenoten uit de madrassa geen woord wisselde over wat daar gezegd werd, doet de wenkbrauwen fronsen, aangezien u aangaf met hen ook buiten de madrassa contact te hebben en te spreken en zij inwoners uit uw buurt, sommigen zelfs vrienden van u waren (CGVS, p. 14). Uw verklaring hiervoor – namelijk dat u niet wist dat u deze zaak zou hebben, waarmee u verwees naar uw uiteindelijke probleem, kan hier niet als verklaring gelden aangezien het toch wel als iets opmerkelijks beschouwd kan worden dat uw qari plots over de jihad en de taliban begint te preken, ongeacht of u daardoor in de toekomst problemen zou dienen te verwachten of niet.

In lijn met de voorgaande vaststelling dat het bevreemdend overkomt dat u met niemand sprak over de preken in de madrassa, dient ook gewezen te worden op het feit dat het niet logisch is dat het in de directe regio niet bekend was dat er een talibangezinde qari in de madrassa preekte (CGVS, p. 21). Qari A.(...) was immers volgens uw verklaringen een inwoner van de wijk, aldus kan verondersteld worden dat die persoon in uw directe omgeving wel gekend was (CGVS, p. 15). Uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt namelijk dat rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Hoewel het in uw geval zou gaan om rekrutering via de madrassa, blijkt uit uw verklaringen dat de qari alleen handelde, zonder medeweten en steun van de lokale vertegenwoordigers. Dit blijkt onder meer uit het feit dat de ouderen van uw regio de madrassa hebben gesloten en de qari hebben weggestuurd omwille van deze pogingen tot rekrutering (CGVS, p. 25). Dit druist bijgevolg duidelijk in tegen de gebruikelijke gang van zaken waarbij dergelijke rekrutering plaatsvindt met akkoord van de stamouderen en de lokale vertegenwoordigers. De vaststelling dat de door u geschetste gang van zaken niet overeenstemt met de gebruikelijke rekruteringstechnieken van de taliban bevestigt verder de ongeloofwaardigheid van dit aspect van uw vluchtmotief.

Tot slot blijkt uit uw verklaringen verder ook niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Daarnaast beschikten de taliban – zoals hierboven beschreven – over ruim voldoende vrijwilliger en gingen zij – behoudens zeer uitzonderlijke omstandigheden – niet over tot gedwongen individuele rekrutering. Bovendien dient ook gewezen te worden op het feit dat u aangaf nooit contact gehad te hebben met de taliban (CGVS, p. 7). Aangezien u, buiten het feit dat uw qari in de madrassa zou gesproken hebben over de taliban en de jihad, nooit contact heeft gehad met de taliban, blijkt uit niets dat u het risico zou lopen om individueel en gedwongen gerekruteerd te worden.

Op basis van de bovenstaande vaststellingen maakte u niet aannemelijk dat u gedwongen rekrutering door de taliban dient te vrezen.

Vervolgens slaagt u er niet in om de problemen als gevolg van het verraad van uw vader tegenover de qari geloofwaardig te maken. Om te beginnen legde u een aantal tegenstrijdige en onlogische verklaringen af betreffende het verraad en de gevolgen. Ten eerste was u tegenstrijdig over de woonplaats van de qari ten op zichte van de madrassa. Aanvankelijk verklaarde u dat u buiten de madrassa niet werd aangesproken over de jihad, omdat de qari er ver van woonde (CGVS, p. 22). Maar wanneer er werd ingegaan op het gesprek tussen uw vader en de ouderen van uw regio waarbij uw vader hen inlichtte over de preken van de qari, verklaarde u dat de neef van de qari daar ook aanwezig was, omdat de qari een dorpsgenoot is en dichtbij de madrassa woonde, hetgeen volkomen inconsistent is met uw eerdere verklaring over de woonplaats van uw qari (CGVS, p. 26). Daarnaast is het niet logisch dat – indien de neef van de qari effectief aanwezig was zoals u verklaarde – er gedurende de 1,5 week nadat uw vader de dorpsouderen inlichtte over hetgeen in uw madrassa gebeurde, niets zou gebeuren. U gaat er namelijk van uit dat het die aanwezige neef was die de qari had ingelicht over het verraad van uw vader (CGVS, p. 26). Waarom de qari en bij voorbereiding de taliban meer dan een week zouden afwachten is niet duidelijk. U werd hiermee geconfronteerd, waarop u antwoordde dat de qari misschien niet durfde te reageren, omdat de dorpsouderen nog een onderzoek aan het doen waren (CGVS, p. 27). Dit is echter geen afdoende verklaring. Tijdens dat onderzoek was de qari nog aanwezig in uw buurt zelf, aangezien de madrassa pas na 1,5 week werd gesloten en de qari dan pas verbannen werd (CGVS, p. 25). Bijgevolg was het voor de qari eenvoudiger om tijdens die 1,5 week iets van actie te ondernemen tegen u en uw vader, of om bijvoorbeeld de dorpsouderen te overtuigen van zijn bedoelingen. Daarnaast verklaarde u ook dat de taliban 's avonds naar uw dorp kwam (CGVS, p. 6), dus het lijkt onwaarschijnlijk dat er dan tijdens die 1,5 week geen acties zouden ondernomen zijn door de taliban. Deze vaststellingen samengenomen doen reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent het verraad van uw vader bij de dorpsouderen.

Vervolgens legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over de telefoons van de taliban aan uw vader. Bij de DVZ verklaarde u namelijk dat de taliban naar uw vader belden en dat ze zeiden dat hij u naar hen moest sturen. Indien uw vader dat niet zou doen, dreigden ze er mee u te doden (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat ze zeiden dat zowel u als uw vader zich moesten melden bij de taliban, en dus niet enkel u (CGVS, p. 25-26). Van de doodsb bedreigingen bij de eerste telefoon was bovendien geen sprake meer. Bovendien is het niet aannemelijk dat de taliban aan de telefoon enerzijds zouden eisen dat uw vader zich ook zou aanmelden, maar dat ze bij de huiszoekingen anderzijds enkel naar u op zoek zouden gaan (CGVS, p. 27). Toen u hiermee geconfronteerd werd, verklaarde u dat uw vader geslagen en beledigd werd (CGVS, p. 28). Aangezien uw vader echter de verantwoordelijke was voor alles wat er gebeurd was, kan er verwacht worden dat er toch bepaalde hardere represailles genomen zouden worden te meer omdat de taliban volgens u ook eisten dat uw vader zich, naast uzelf, ging aanmelden. Meer nog, bij het tweede bezoek gaven ze zelfs aan dat jullie beide wilden, vader en zoon, en dat ze bij een derde bezoek 'wisten wat te doen' waarmee u doelt op het slaan en ontvoeren van uw vader (CGVS, p. 28).

In dezelfde lijn is het bijgevolg evenmin aannemelijk dat de taliban ook tijdens de huisbezoeken na uw vertrek enkel naar u op zoek zouden gaan en uw vader min of meer met rust laten. Zeker gezien het feit dat de qari terug in het dorp zou zijn (CGVS, p. 29). U verklaarde dat u niet weet wat er met uw familie gebeurd is nadat u vertrokken was en dat uw vader zei dat er veel problemen zijn, maar dat er niets gebeurd is met hen (CGVS, p. 29). Later verklaarde u wel dat uw vader veel werd lastiggevallen, maar dat u niet weet wat er gebeurd is (CGVS, p. 31). Er kan echter verwacht worden dat uw vader, indien er daadwerkelijk nog iets gebeurde dat verband hield met de aangehaalde problemen, dit aan u zou zeggen. Er kan daarnaast nog gewezen worden op het feit dat u bij de DVZ het bezoek van de taliban niet vermeldde. U werd hiermee geconfronteerd, waarop u verklaarde dat u het niet weet en dat de tolk het mogelijks niet verstaan had (CGVS, p. 29). U werd er echter op gewezen dat u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud had verklaard dat uw verklaringen bij de DVZ correct waren. Daarop antwoordde u dat het lang geleden was en dat u niet goed oplette (CGVS, p. 29). Moest u het vermeld hebben op de DVZ, dan kan verwacht worden dat het in uw administratief dossier zo zou vermeld staan. Bovendien moet ook gewezen worden op het feit dat de bezoeken van de taliban een belangrijk aspect vormen van uw relaas. Ze hielden namelijk een rechtstreekse dreiging in en vormden zo de directe aanleiding voor uw vertrek, waardoor kan verwacht worden dat u dit zou vermelden. Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw problemen.

Bovenstaande elementen samengenomen maken dat het CGVS geen geloof kan hechten aan uw verklaringen over uw problemen als gevolg van het verraad van uw vader tegenover de qari en de taliban. Uw documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. De kopieën van uw taskara en de taskara van uw vader bevestigen louter uw en uw vaders identiteit, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken. De kopie van uw diploma van de madrassa en de kopie van uw puntenlijst bevestigen louter uw studies, hetgeen eveneens niet in twijfel wordt getrokken. De foto's van uw tulbandceremonie bevestigen louter het plaatsvinden van de ceremonie.

Het CGVS besluit dan ook dat u niet aannemelijk maakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie loopt, noch dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker moet de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

Waar verzoeker nog stelt dat hij de machtsovername van de taliban niet heeft meegemaakt maar dat hij gehoord is op 3 mei 2022 en dat hem tijdens het persoonlijk onderhoud geen vragen werden gesteld over zijn gedragingen, zijn conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de duur van het verblijf in een Westers land of zijn zichtbaarheid, benadrukt de Raad dat de bewijslast hiervoor in beginsel bij de verzoeker zelf rust. Verzoeker werd op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd of hij alle redenen heeft gegeven die een terugkeer naar Afghanistan vandaag de dag zouden kunnen verhinderen, waarop hij bevestigend antwoordde (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 32). Daarnaast wijst de Raad erop dat verzoeker middels zijn verzoekschrift en middels de mogelijkheid tot het indienen van een aanvullende nota alsnog de kans heeft gekregen om elementen aan te brengen die zijn verwestering kunnen aantonen.

Gelet op het voorgaande, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*" januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden.

Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul.

Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat "*zina* betreft" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevelen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “*Afghanistan – taliban’s impact on the population*”, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie, zoals het EUAA-rapport “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing en aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker stelt *in casu* dat hij een lange periode in België heeft geleefd waardoor hij als ongelovige zal worden beschouwd door de taliban in geval van terugkeer naar Afghanistan. In zijn aanvullende nota stelt hij dat hij de taal zeer goed spreekt en zich altijd goed gedragen heeft. Hij legt in zijn aanvullende nota onder meer een werkcontract, een loonfiche, een bewijs dat hij naar de Franse les is gegaan, een attest van de directrice van het centrum waarin hij verblijft en een schoolrapport neer.

Uit voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. Verzoeker was 17-18 jaar oud toen hij in België is aangekomen. Hieruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan reeds in zekere mate gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. De Raad wijst er verder op dat verzoeker slechts sinds februari 2021 in België heeft verbleven in het kader van de asielprocedure, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Verzoeker spreekt, naast het Dari (Verklaring betreffende de procedure, stuk 7), ook nog steeds Pashtou, zo blijkt uit diens persoonlijke onderhoud (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4) en heeft nog steeds contact met zijn familie in Afghanistan (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 9).

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of*

veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)."

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker.

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen.

Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit Kunduz.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie. Evenmin voert verzoeker persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP